ΜΟΡΦΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Φάρος τῶν ναυτιλλομένων ἐν τῷ πελάγει τῆς θλίψεως

Ὑπὸ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΛΙΒΙΕΡΗ

«Μακάριοι, ὧν τὰ ὀνόματα ἐγράφησαν ἐν τῇ βίβλῳ ζωῆς».

Τὸ ὄνομα τοῦ ἀοιδίμου π. Γερβασίου, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὀνόματα ἐκεῖνα ποὺ ἐγράφησαν ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς, ἕνα ὄνομα ποὺ δὲν προκαλεῖ ἁπλῶς ἱερὸς στοχασμοὺς καὶ ἀναμνήσεις, ἀλλὰ ἕνα ὄνομα ποὺ προτρέπει εἰς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς ἀναβάσεις, πρωτοπόρος τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν αὐτός, διὰ τῆς ἀναβάσεώς του εἰς τὸ ὄρος τῶν ἀρετῶν.

Ἦτο ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ ὁποῖος ἐνηρμόνισε τὴν θεωρίαν μὲ τὴν πρᾶξιν, ἡ ὁποία ἦτο πάντοτε ἡ ἐπισφράγισις τῆς διδασκαλίας του, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Κυρίου. Ἦτο προωρισμένος νὰ πολιτογραφηθῇ εἰς τὴν βίβλον τῆς ζωῆς, διότι «παιδιόθεν» ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ προωρισμένος νὰ βαστάσῃ τὸ ὄνομά του ἐν μέσῳ μιᾶς παραχώδους καὶ κατ' ἐξοχὴν ὑλιστικῆς ἐποχῆς, τὸ ἐπικίνδυνον ρεῦμα τῆς ὁποίας ἐπεχείρησεν νὰ ἀνακόψῃ, καθιερώνων τὸν θεσμὸν τῶν Κατηχητικῶν σχολείων, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν εἰσηγητὴς καὶ ἀκάματος ἐργάτης, ὡς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του. Διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἀναμορφωτικοῦ του ἔργου, ἐγνώρισε παντὸς εἴδους διώξεις, θλίψεις καὶ ἀπογοητεύσεις. Ἀλλὰ παρέμεινε πάντοτε ἀκάμπτος εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ὑπερτάτου καθήκοντος, διότι ὡραματίζετο τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν ἀνταξίαν τῆς ἱστορίας της καὶ τῶν ὑψηλῶν της παραδόσεων, ἀπεχθανόμενος κάθε ξενομανίαν, προσεπάθει νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς Κατηχητόπαιδας, τὴν προσήλωσιν εἰς τὰ ἱεροπρεπῆ καὶ Ἑλληνοπρεπῆ ἤθη καὶ ἔθιμα, διδάσκων «μὴ μέταιρε ὅρια, ἃ οἱ πατέρες σου ἔθεντο».

Γεγονὸς εἶναι, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς Γερβασίου ὑπέστη μίαν ἀνακοπὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ 1938—40, ὅταν ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιεπισκόπου Χρυσάνθου, ὡς Μέγας Πρωτοσύγκελλος εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν. Τὴν διακοπὴν αὐτὴν παρέτεινε ἡ κατοχικὴ περίοδος, ὁπότε ὁ π. Γερβάσιος διέτρεξε τὸν ἔσχατον κίνδυνον νὰ ἐκτελεσθῇ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν διότι ἠρνήθη νὰ εὐλογήσῃ τὰ ὅπλα των. Κατόπιν ὅμως ἀνεκάλεσαν τὴν ἀπόφασίν των καὶ τὸν διέταξαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς Ἀθήνας. Τότε κατέφυγε εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου εἰς Ἄργος, ὅπου παρέμεινεν ὡς τὰς ἀρχὰς τοῦ 42, ὁπότε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἠροκοσμείου.

Τὰ δραματικὰ γεγονότα τῆς Κατοχῆς, αἱ ἐκτελέσεις καὶ κάθε εἴδους βαρβαρότητες τῶν κατακτητῶν συνεκλόνιζαν ἕως βάθους τὴν ψυχήν του καὶ ὁσάκις ἤκουε τοὺς μύδρους τῶν Γερμανικῶν πολυβόλων νὰ θερίζουν σᾶν ὥριμα στάχυα, τὰ ἑλληνικὰ νειάτα.

Ἐγονάτιζε τότε, ἔβγαζε τὸν καλογερικὸ σκοῦφο, καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἀνατεταμένας προσηύχετο «Μνήσθητι Κύριε τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν μαρτυρησάντων...».

Ἔτσι, μέσα σὲ θλίψεις καὶ δάκρυα ἐπέρασαν οἱ κατοχικὲς ἡμέρες καὶ φαιδρὸς ἀνέτειλεν τῆς ἐλευθερίας ὁ ἥλιος. Ἡ θύρα τοῦ κεντρικοῦ μας, τὸ ὁποῖον τρόπον τινά, ἀποτελεῖ τὴν μητρόπολιν τῶν κατηχητικῶν μας σχολείων, ἤνοιξε καὶ πάλι φιλόστοργα καὶ τὰ χειμασμένα παιδιὰ τῆς κατοχῆς, ὡς διψῶσα ἔλαφος, ἔσπευδαν διὰ νὰ διδαχθοῦν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ πατρὸς Γερβασίου ρήματα ζωῆς αἰωνίου. Ὅταν ἕνα Αὐγουστιάτικο δειλινὸ τοῦ 45, μᾶς ἐκάλεσε διὰ νὰ μᾶς λύσῃ τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα:

«Εἶμαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σᾶς ἀναγγείλω, εἶπε, ὅτι κατὰ τὸ προκείμενον σχολικὸν ἔτος, θὰ ἀρχίσῃ καὶ πάλιν ἡ λειτουργία τῶν Κατηχητικῶν μας σχολείων. Ἰδοὺ ὁ θερισμὸς πολὺς καὶ οἱ ἐργάται ὀλίγοι. Ὅσοι πιστοὶ προσέλθετε».

Καὶ προσήλθαμε μὲ πίστιν ζέουσαν διὰ νὰ ἐργασθῶμεν εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.

Εἰς τὰ Κατηχητικά μας σχολεῖα ἐξήνθησεν καὶ πάλιν ἡ πνευματικὴ ζωὴ καθὼς ὁ φοῖνιξ ἐκ τῆς τέφρας του. Ἡ πνευματικὴ νεότης τοῦ ποιμένος μας, ἡ ὡς ἀετοῦ ἀνακαινιζομένη, κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν εἰκοσαετίαν, ἔφθασεν εἰς τὸ ζενὶθ τῆς δυνάμεώς της. Ἡ ἀκτινοβολία του, ἐκτείνεται πέραν τῶν ὁρίων τῆς χώρας τοῦ Πέλοπος. Εἶναι μορφή, ὄχι μόνον πανελλήνιος, ἀλλὰ καὶ πέραν τῶν γαλανῶν ἀκτῶν τῆς Ἑλλάδος μας, τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς Γερβασίου, εἶναι γνωστὸν καὶ ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμὸς δι' ἀλληλογραφίας ζητεῖ τὴν πνευματικήν του συμπαράστασιν. Διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ πολλαπλὰ καθήκοντά του, ἐγείρετο ὄρθρου βαθέως καὶ μετὰ τὴν ἐωθινήν, προσευχήν, ἐπεδίδετο εἰς συγγραφὴν βιβλίων, κατηχητικῶν μαθημάτων, ἀλληλογραφίας, ἀρθρογραφίας εἰς ἐφημερίδας καὶ θρησκευτικὰ περιοδικά, καὶ μελέτας ἐπὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀρχομένης τῆς ἡμέρας, ἐξωμολόγει μέχρι τὰς μεσημβρινὰς ὥρας καὶ τὰς ἀπογευματινὰς τὰς διέθετε εἰς τὸ ἀναμορφωτικόν του ἔργον: Μάθημα εἰς τὰς μητέρας, ὑποδειγματικὴ διδασκαλία εἰς τὰς κατηχητρίας, μάθημα εἰς τὰ ἄρρενα στελέχη τοῦ σχολείου καὶ εἰς τὰς σπουδαστρίας. Ὅλαι αἱ ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος, ἦσαν συμπληρωμέναι μέχρι δευτερολέπτου.

Τὸ πνεῦμά του, ἀνήσυχον καὶ σπινθηροβόλον, ἀναπαύεται μόνον εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἐπὶ πλέον συγκροτεῖ χειροτεχνικὰς σχολάς, καὶ μὲ τὰς εὐλογίας καὶ τὴν οἰκονομικὴν συμβολὴν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Κωνσταντίνου, ἱδρύει κατασκηνωτικὸν ἔργον, σκοπὸς τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ ψυχικὴ διάπλασις τοῦ παιδιοῦ. Ὅταν τὰς ἑσπερινὰς ὥρας, μετὰ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, ἐκάθητο εἰς τὸν περίβολον τῆς κατασκηνώσεως περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὰ παιδιά του μικρὰ καὶ μεγάλα, ὡμοίαζε μὲ βιβλικὸν Γενάρχην. Ἐπαξίως ἠδύνατο νὰ λέγῃ: «Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοὶ ἔδωκεν ὁ Θεός».

Καὶ μιὰ νύκτα τῆς 30ῆς Ἰουνίου, ἡ καλλίφωνος ἀηδὼν ἐσίγησε, ἡ τρυγὼν ἡ φιλέρημος ἐπτερύγισε εἰς τὰ παραδείσια ἄλση τοῦ αἰωνίου ἔαρος. Ὁ φάρος τῶν Πατρέων, ὅστις ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη ἐξαπέστειλε τὸ φῶς του εἰς τοὺς ναυτιλλομένους ἐν «τῷ πελάγει τῶν θλίψεων», ἔδυσεν διὰ νὰ ἀνατείλῃ εἰς τὴν χώραν τοῦ ἀνεσπέρου φωτος.

Ὅταν οἱ μεταγενέστεροι θὰ γράψουν διὰ τοὺς πατέρας, τοὺς διαλάμψαντας κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα, θὰ τοῦ δώσουν τὴν προσήκουσαν θέσιν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν. Ἐμεῖς δέ, τὰ ἀπολειφθέντα πνευματικα του τέκνα, ἀναπολοῦντα τὴν ἀγίαν ζωήν του καὶ τὴν ἀγάπην του προς τὸν Ἰησοῦν καὶ το ποίμνιόν του, καὶ εὐλαβῶς ἱστάμενα πρὸ τοῦ τάφου ποὺ καλύπτει τὸ πολύαθλόν του σῶμα, ἀντὶ ἐπικηδείου, τοῦ ἀπαγγέλομεν τὸ ψαλμικον: «Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες Σου, τίμιε πάτερ, οἱ εὐαγγελιζόμενοι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν εἰρήνην. Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες σου, οἱ ἑστῶτες τώρα εἰς αὐτὰς τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἐν οἴκῳ Θεοῦ Ἰακώβ».

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΛΙΒΙΕΡΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΗΜΕΡΑΝ,,

Ἡ πόλις ὀφείλει νὰ τιμήσῃ τὸν ἰατρὸν Θρ. Κωνσταντίνου

Κύριε Διευθυντά,

Ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἔχει χρέος νὰ τιμήσῃ τὸν ἀείμνηστο ἰατρὸ Θρασύβουλο Κωνσταντίνου ποὺ ὁ αἰφνίδιος θάνατός του τῆς τὸν ἀπεστέρησε πρόωρα. Κι' εἶναι πράγματι ἐπιβεβλημένο χρέος, γιατὶ ὁ ἀλησμόνητος ἰατρὸς ἀγάπησε πολὺ τὴν Πάτρα, ἀφιερώνοντας τὶς ἀναγνωρισμένες πανελλήνια ἐπιστημονικές του δυνατότητες στὴν ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ της.

Ὁ Πατραϊκὸς λαὸς βέβαια δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ξεχάσῃ τὸν διαλεχτὸ ἐπιστήμονα, τὸν μεγάλο ἀνθρωπιστὴ καὶ τὸν πάντα καλόκαρδο ἄνθρωπο. Τὸ ἔδειξε ἄλλωστε στὶς πρόσφατες δημοτικὲς ἐκλογὲς μὲ τὴν προτίμησή του, ποὺ τοῦ ἔδωσε τὴν δυνατότητα νὰ διεκδικήσῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ Δημάρχου καὶ νὰ τὸ κερδίσῃ. Κι' ἀκόμη μὲ τὴν σύσσωμη, τὴν εἰλικρινῆ καὶ τὴν συγκινητικὴ συμμετοχή του μέχρι τὴν τελευταία του κατοικία.

Μὲ ποιὸ τρόπο ἡ πόλις μας θὰ τιμήσῃ τὸν ἀξιαγάπητο συμπολίτη μας, αὐτὸ εἶναι ἔργο δέβαια τῶν ἁρμοδίων.

Ὁ ὑποφαινόμενος ὅμως νομίζει ὅτι ἔχει καθῆκον νὰ προτείνῃ, ὅπως τὸ νέο Δημοτικὸ Συμβούλιο ὀνομάσῃ μίαν ὁδὸν τῆς πόλεως μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἰατροῦ καὶ ἀναρτήσῃ τὴν φωτογραφία του στὸ Δημαρχεῖο. Ἐπίσης νὰ καταβληθῇ προσπάθεια ἀπὸ τοὺς ἰατρικοὺς συλλόγους μὲ τὴν ἐνίσχυση τοῦ Δήμου καὶ τῶν δυναμένων συμπολιτῶν μας γιὰ τὴν ἵδρυση Ψυχιατρείου στὴν πόλη μας καὶ στὸ ὁποῖο νὰ δοθῇ τ' ὄνομα Θρασύβουλος Κωνσταντίνου. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ἄλλωστε ὅτι ὅταν ἡ Πάτρα εἶχε σαράντα χιλιάδες κατοίκους διέθετε ψυχιατρεῖο, σήμερα ποὺ ὁ πληθυσμός της πέρασε τὶς ἑκατὸ χιλιάδες στερεῖται τοῦ τόσο ἀπαραιτήτου αὐτοῦ νοσηλευτικοῦ ἱδρύματος.

Θὰ εἶναι ἡ καλύτερη προσφορὰ στὴν μνήμη τοῦ ἀξέχαστου ἰατροῦ ποὺ σ' ὅλη του τὴν ζωὴ στάθηκε μὲ ἀγάπη κοντὰ στοὺς συνανθρώπους του.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΚΟΛΑΙΤΗΣ

ΔΙΑΚΟΠΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

Ἡ Ε.Α.Υ.Ε. «Γλαῦκος», φέρει εἰς γνῶσιν τῶν κ. κ. Καταναλωτῶν της ὅτι αὔριον Κυριακὴν καὶ κατὰ τὰς ὥρας ἀπὸ 5.30 π. μ. μέχρι 1 μ. μ., λόγῳ ἐκτελέσεως διαφόρων ἐργασιῶν ἐπὶ τοῦ δικτύου της, θὰ διακοπῇ ἡ παροχὴ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς τὰ κάτωθι τμήματα τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως μετὰ τῶν ἑκατέρωθεν παρόδων:

Ὁδὸς Γούναρη ἀπὸ Ἠλείας μέχρι Νικήτα.

Ὁδὸς Νοσοκομείου ἀπὸ Γούναρη μέχρι Χείλωνος Πατρέως.

Ὁδὸς Ἠλείας ἀπὸ Γούναρη μέχρι Χείλωνος Πατρέως.

Ὁδὸς Νόρμαν ἀπὸ Ἁγίου Διονυσίου μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁδὸς Μουρούζη ἀπὸ Ἄστιγγος μέχρι Φαβιέρου.

Ὁδὸς Ἄστιγγος ἀπὸ Γρηγορίου Ε' μέχρι Μπιζανίου.

Ὁδὸς Ἕλληνος Στρατιώτου ἀπὸ Φαβιέρου μέχρι Ἰωαννίνων.

(ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ)

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον Κυριακὴν καὶ ὥραν 9ην π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Παναγίας Ἀλεξιωτίσσης (Β' Νεκροταφεῖον) 40ὁήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πολυαγαπημένου καὶ ἀλησμονήτου παιδιοῦ μας, ἀδελφοῦ καὶ ἀνεψιοῦ

ΓΙΩΡΓΟΥ

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του ὅπως προσέλθωσι καὶ ἑνώσωσι μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Οἱ τεθλιμμένοι γονεῖς: Κωνσταντῖνος καὶ Νικολίτσα Ἀργυροπούλου. Οἱ ἀδελφοί: Γεωργία, Ἀθανάσιος καὶ Μαρία. Οἱ θεῖοι. Οἱ ἐξάδελφοι. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

Γραφεῖον Κηδειῶν Ι. ΧΑΡΙΤΑΤΟΥ καὶ υἱῶν ΟΡΕΣΤΗ καὶ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Περμανοῦ 108,

ΠΤΩΧΟΚΟΜΕΙΟΝ ΠΑΤΡΩΝ "Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ,,

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Αὔριον Κυριακὴν καὶ ὥραν 9.30 τελεῖται ἐν τῷ Ναΐδρίῳ τοῦ Ἱδρύματος Μνημόσυνον τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΓΕΡΒΑΣΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Ἱεροκήρυκος—Δ)ντοῦ—Ἱδρυτοῦ Κατηχητικῶν Σχολείων Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν

Καλοῦνται τὰ πνευματικά του τέκνα καὶ πάντες οἱ ἐκτιμήσαντες τὸ πνευματικὸν του ἔργον ὅπως ἑνώσωσι τὰς δεήσεις των μετὰ τῶν Τροφίμων τοῦ Ἱδρύματος

Η ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον καὶ ὥραν 8.30 π. μ. ἐτήσιον μνημόσυνον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Α' Νεκροταφείου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς προσφιλοῦς μας μητρός, ἀδελφῆς, θείας καὶ μάμμης

ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΒΛΑΧΙΔΟΥ

παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην της ὅπως προσέλθουν καὶ ἑνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Τὰ τέκνα. Ἡ ἀδελφή. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἔγγονοι. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον Κυριακὴν 9ην τρέχοντος μηνὸς καὶ ὥραν 8ην π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Παναγίας Ἀλεξιωτίσσης (Β' Νεκροταφεῖον) 40ὁήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς σεβαστῆς πολυαγαπημένης καὶ λατρευτῆς μας μητρός, ἀδελφῆς, μάμμης καὶ θείας

ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ Χήρας ΝΙΚ. ΚΑΤΡΗ

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην της ὅπως προσέλθωσι καὶ ἑνώσωσι μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Τὰ τέκνα: Χαράλαμπος καὶ Ἰωάννα Κάτρη, Λίτσα καὶ Ἀθανάσιος Γιώρμας. Οἱ ἀδελφοί. Οἱ ἔγγονοι. Οἱ ἀνεψιοί.

Ἰδιαίτεραι προσκλήσεις δὲν θὰ σταλῶσι.

ΚΩΣΤΑΣ Ι. ΧΑΡΙΤΑΤΟΣ, ἐργολάβος κηδειῶν, Κορίνθου 248, τηλ. 20—06 καὶ 44—68.

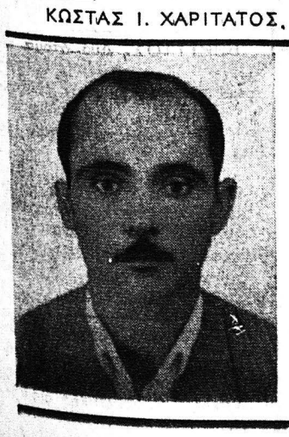

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον καὶ ὥραν 9.30 π. μ. εἰς τὸν ναὸν Ἁγίας Τριάδος 40ὁήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ προσφιλοῦς μας συζύγου, πατρός, υἱοῦ, ἀδελφοῦ καὶ θείου

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΙΩΑΝ. ΠΛΕΣΣΑ

παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του ὅπως προσέλθουν καὶ ἑνώσουν μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Ἡ σύζυγος: Νικολίτσα Πλέσσα. Τὰ τέκνα. Ὁ πατήρ. Οἱ ἀδελφοί. Οἱ λοιποὶ συγγενεῖς.

LIDO
ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΣΠ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΤΟΛΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΥΠΕΡΑΣΤΙΚΟΝ 94-01
LIDO - ΤΣΑΟΥΣΗ

ΤΡΙΑΝΑ
Τὸ ἐξοχικὸ κέντρον ΤΡΙΑΝΑ σᾶς παρουσιάζει κάθε βράδυ ἐκπλήξεις μὲ τὴν ἐξαίρετην ἑρμηνεύτρια τῆς μουσικῆς τέχνης
ΑΝΝΑΣ ΑΝΤΥΠΑ
Τὴν βεντέτα τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ
ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
καὶ τὴν ΡΕΝΑ ΧΑΡΗ
ποὺ θὰ σᾶς μαγέψῃ μὲ τοὺς χορούς της. Τὸ πρόγραμμα συνοδεύει ἡ ὀρχήστρα ΤΑΚΗ ΜΠΕΖΑΪΔΕ

ΑΣΤΕΡΙΑ
Εὐχάριστο Σαββατοκύριακο μὲ τὸ κουϊντέτο
ΒΑΦΕΙΑΔΗ - ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΗ
Τραγούδι
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΝΙΑΤΗΣ
ΤΗΛΕΦ. 64—62

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ
HOOVER
"ΠΑΛΟΥΜΠΗ,,
ΜΑΙΖΩΝΟΣ 48 - ΤΗΛ. 54-30

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΛΕΩΝ. ΚΟΥΡΛΑΜΠΑ
Λόγῳ κατεδαφίσεως μετεφέρθη προσωρινῶς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς πλατείας Γεωργίου Α' ἀρ. 18 κατάστημα

ΠΑΝΘΕΟΝ
Τὸ πιὸ μοντέρνο περιοδικὸ προσαρμοσμένο στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ σύγχρονου ἀναγνώστη

Τὰ ὡραιότερα ἀναγνώσματα, νουβέλες, διηγήματα
Σελίδες ἀφιερωμένες στὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο, θέατρο, τέχνες
Ἐγκυκλοπαιδικὰ θέματα
Σελίδες μόδας, νοικοκυριοῦ
Ἐκτύπωσις καλλιτεχνική
Τετραχρωμίες Φῶτο-ὄφσετ
ΠΑΝΘΕΟΝ
Τὸ πιὸ τέλειο περιοδικὸ ποικίλης ὕλης, πραγματικὸ στολίδι κάθε Ἑλληνικῆς Οἰκογενείας
124 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΧ. 5
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ—ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ
ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ 32

Η ΦΡΙΚΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΔΗΜΟΣ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΙΜΑΤΟΣ

63ον

Τὴν κήρυξιν τοῦ Κοντορσὲ ὡς ὑπόπτου, ἐπηκολούθησε σύμφωνα μὲ τὸν ἰσχύοντα νόμον, ἡ δήμευσις καὶ κατάσχεσις τῆς περιουσίας του. Τοιουτοτρόπως ὁ μεγάλος αὐτὸς φιλόσοφος τοῦ 18ου αἰῶνος, τὸν ὁποῖον οἱ σύγχρονοί του σοφοὶ ἀπεκάλουν «ἡφαίστειον κρυμμένον κάτω ἀπὸ χιόνια», ὑπονοοῦντες τὸν μειλίχιον χαρακτῆρα του καὶ τὴν προχωρημένην ἡλικίαν του, ἐστερήθη τῶν μέσων διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δολοφόνων.

Τὸ μῖσος τοῦ Ροβεσπιέρου ἐν τῷ μεταξὺ τὸν καταδιώκει. Κατάσκοποι ἔχουν ἐξαπολυθῆ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ὁ Κοντορσὲ δὲν εὑρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν φιλικήν οἰκογένειαν ποὺ τὸν κρύπτει, ἀποφασίζει ν' ἀλλάξῃ κατοικίαν.

Σφερεῖται ὅμως τῶν ἀπαραιτήτων χρημάτων. Ὁ φίλος του Καμπανὶς ἀποτείνεται τότε εἰς μερικοὺς φίλους, ποὺ τὸν ἐσέβοντο καὶ ἤθελαν νὰ τὸν σώσουν. Δύο ἐξ αὐτῶν, οἱ νεαροί, ἀλλ' ἀρκετὰ ἤδη γνωστοὶ διὰ τὰς ἐπιστημονικάς των ἐργασίας ἰατροί: οἱ Πινὲλ καὶ Μπουαγιέ, ἀναλαμβάνουν τὴν σχετικὴν φροντίδα.

Κοντὰ εἰς τὸ Λουξεμβοῦργον ὑπῆρχε μία μικρὴ πανσιὸν τῆς κυρίας Βερνέ, ἡ ὁποία ἐνοικίαζε δωμάτια καὶ ἔδιδε συγχρόνως τροφὴν εἰς τοὺς ἐνοίκους της. Ἐκεῖ ἐγκαθίσταται ὁ Κοντορσέ.

Ἡ κυρία Βερνέ, παρ' ὅλον τὸν κίνδυνον ποὺ διατρέχει μήπως ἀποκαλυφθῆ, δέχεται εὐχαρίστως νὰ τὸν κρύψῃ. Ἕνας βουλευτὴς ἀνήκων εἰς τὸ κόμμα τῶν Ὀρεινῶν, ποὺ ἔμενεν εἰς τὴν ἰδίαν πανσιόν, τὸν συναντᾶ κάθε ἡμέραν εἰς τὸ τραπέζι.

Ἡ πολιτικὴ των ἀντίθεσις δὲν ἔχει σβύσει ἀπὸ μέσα του τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸν μεγάλον αὐτὸν ἄνδρα καὶ διὰ νὰ τὸν σώσῃ σιωπᾶ. Ὁσάκις τὸν συναντᾶ, προσποιεῖται ὅτι δὲν τὸν ἀναγνωρίζει.

Ἡ φτώχεια ὅμως κυνηγᾶ τὸν Κοντορσέ. Μὲ τὴν δήμευσιν τῆς περιουσίας του, ἔχασε κάθε πόρον διὰ τὴν συντήρησίν του. Ἡ πεῖνα κρέμεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι των.

Τότε ἡ νεαρὰ κυρία Κοντορσέ, ἡ ὡραία καὶ ἐνάρετη Σοφία, ἡ ὁποία θὰ ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ εἶναι καὶ κόρη τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ προγεγραμμένου —τόση ἦτο ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας των—ἀναλαμβάνει αὐτὴ μὲ θάρρος καὶ αὐταπάρνησιν νὰ ἐργασθῆ, διὰ νὰ θρέψῃ τὴν οἰκογένειάν της.

Πρέπει νὰ φροντίσῃ ὄχι μόνον διὰ τὸν ἄνδρα της, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἄρρωστη ἀδελφήν της, διὰ τὴν γραίαν γκουβερνάντα της καὶ διὰ τὸ μικρὸ παιδί των.

Ἡ κυρία Κοντορσὲ ἐγκαθίσταται, χάριν οἰκονομίας καὶ διὰ νὰ μείνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀφανὴς καὶ ἄγνωστη, εἰς ἕνα προάστειον τῶν Παρισίων: τὸ Ὠτέϊγ. Ἀπὸ ἐκεῖ κατεβαίνει κάθε πρωὶ μὲ τὰ πόδια εἰς τὸ Παρίσι, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν δουλειά της.

Ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ πρώην ἰδιαιτέρου γραμματέως τοῦ Κοντορσὲ ἐνοικίασε δι' αὐτὴν ἕνα μικρὸν σιδηρωτήριον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνορίου ἀριθμὸς 352, δύο μόλις βήματα μακρὰν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ θανάσιμου ἐχθροῦ των, τοῦ Ροβεσπιέρου.

Ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὴν σκάλαν, ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὸ σιδηρωτήριον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἐγκατεστάθη ἡ κυρία Κοντορσὲ καὶ ἤρχισε — χρησιμοποιοῦσα τὸ τάλαντόν της εἰς τὴν ζωγραφικήν—νὰ κάμνῃ πορτραῖτα καὶ νὰ μοιράζῃ τὸν χρόνον της μεταξὺ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ χρωστῆρος.

Ὅλοι οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας ἔτρεχαν πρὸς αὐτὴν διὰ νὰ ἀποθανατισθοῦν. Καμμία βιομηχανία δὲν ηὐδοκίμησε τόσον κατὰ τὴν περίοδον τῆς Τρομοκρατίας, ὅσον ἡ «βιομηχανία τῶν προσωπογραφιῶν», ποὺ εἶχεν ἐγκαινιάσει ἡ ἄτυχης Σοφία Κοντορσέ.

Καθένας ἤθελε ν' ἀφήσῃ ἐπάνω στὸ πανὶ τῶν πινάκων της κάποιαν ὠχρὴ σκιὰν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του διότι καθένας αἰσθανόταν πόσον σύντομη καὶ ἀβέβαιη ἦτο ἡ ζωή του τὴν ἐποχὴν ἐκείνην

Ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ ὠφείλετο κατὰ μέγα μέρος καὶ εἰς τὴν ἑλκυστικήν της ὡραιότητα. Ἡ ἀγνότης καὶ ἡ εὐγενικὴ ἁπλότης, ποὺ ἐχαρακτήριζε τὴν νεαρὰν αὐτὴν γυναῖκα, συντελοῦσε, ὥστε νὰ τῆς πηγαίνουν ἐργασίαν οἱ πλέον βίαιοι, οἱ πλέον ἄσπονδοι ἐχθροὶ τοῦ ἀνδρός της.

Πόσα καὶ πόσα δὲν ἤκουε ἡ ἀτυχὴς ἀπὸ τοὺς θερμοὺς αὐτοὺς ὑποστηρικτάς της! Πόσα σκληρὰ καὶ βάναυσα λόγια! Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ ὑπομένῃ βουβή, μὲ τὴν ἀγωνία στὴν καρδιά.

Ἡ χ